

Novelle - Venedig i et glas vand

Martin Birkmand

March 20, 2022

Vi løb over Rialtobroen. Vi havde holdt hinanden i hånden siden jeg greb din. Du hang sidelæns ud fra den grønne lygtepæl, en stivlemmet tjener der hvinede i vinden inden der gik ild i ham. Nobel i flammerne når han hævede sine to fade. Som et bækken var den stegepande der ramlede mod køkkengulvet i en restaurant i nærheden. Forestil dig en kniv der flyver forbi næsen af dig og sætter sig i cafévæggen. Den fulde kok der står i salondøren ud til køkkenet. Du var ved at dratte i kanalen, derfor greb jeg din hånd. Jeg takkede tjeneren, kærtegnede hans rustne talje, kyssede din hånd. “Så salt du er”, sagde jeg, og vi løb. “Ingen mafia i Venedig”, råbte du. Min frie hånd humpede hen over de gennemtyggede mursten da vi løb ned ad gaderne. Min skulder skrabede mod da gyden blev for smal til at vi kunne gå ved siden af hinanden. Jeg satte dig på en rådden vindueskarm og kyssede dig. “Af pladsmangel”, sagde jeg. Og så tømte jeg en flaske elendig rødvin.

Vi havde fået serveret suppe på et eller andet værtshus. Efter tre skefulde kom et fiskehoved op til overfladen i gryden der stod mellem os på træbordet. “Den ligner dig”, sagde du. Jeg satte hovedet på min næse, bevægede det med hånden og sugede kinderne ind. “Jeg er en fortrukken serie-morderfisk der hjemsøger dig i dine drømme”. Jeg lavede bobler med munden og lod som om jeg svømmede rundt på bunden af kanalen blandt cykelstel og parterede lig. “Du er ham inspektør Marcello”, dit grin blev til hoste, hvidvinen flød ud af næsen på dig. “Ham bamsen!”. “Jeg er mafioso”, sagde jeg, gjorde mig rank i ryggen og tog et stykke fiskekød fra suppetallerknen med fingrene og spiste det. “Du har lige spist lidt af dig selv, pas på med det”, sagde du. Du holdt det tomme vinglas i stilken og drejede det rundt. Aftegningen

af din læbestift ændrede farve i lyset. Hundredevis af myg summede i den nikotingule lampeskærm over os. Først blodrød, så mørkerød, da aftegningen pegede ind mod dig, var den sort. “Har du nogensinde overvejet hvordan et menneske smager”, spurgte du. “Du smager salt”, svarede jeg. “Som en hunfisk”. “Nej”, sagde du, “Ikke mig. Sådan et rigtigt menneske. Der er blevet kogt til suppe og det hele”. “Jeg tror vi skal have dig til en psykolog”, svarede jeg. “Hvorfor”, spurgte du. “Fordi man kan da ikke bare æde et menneske”, svarede jeg. “Jeg har ikke sagt at vi skal æde et menneske”, sagde du, “Jeg undrer mig bare over hvordan det smager. Desuden ved jeg heller ikke om det er så forkert”, fortsatte du, “Jeg mener hvis det nu er et rigtigt dumt menneske. Et uden personlighed.”. “Så skal det i hvert fald være et smukt menneske”, svarede jeg, “Det bliver jo en del af en”.

Gadelamperne hang og brændte på de forskelligfarvede husfacader ud til de snævre gader. Træskodderne stod åbne rundt omkring, et skænderi var i gang i en stue. Du havde en teori om at de huse med ulige numre var dem hvor pudsens skallede mest af. Der var huse hvor etageskellet var uden puds overhovedet, hvor næsten al mørtlen var væk. Jeg forestillede mig et ben der sparkede igennem, stive ben der stak ud fra muren over os, slagterskilte, kioskskilte, caféskilte der hang fra dem. Benene faldt ned på gaden og lå og spjættede. Derefter braget fra alle blikskiltene der ramte fliserne samtidig. Vi forlod en kiosk med to flasker rødvin, vi gik langs en smal kanal, jeg skræbde bunden af flasken mod støbekanten på brystværnet ud mod kanalen. Da vi nåede op på en bro, hev du mig i trøjen ved min lænd og stoppede op. Du sagde ikke noget, gaderne omkring os var mennesketomme. Du tog min hånd, løftede op i din kjole, trak dine trusser ned om lårene og stak to af mine fingre op i dig imens du lænede dig tilbage mod gelænderet. “Slik min fisse”, hviskede du, “Forestil dig at jeg er død, at du vil æde mig”. Jeg trak mine bukser ned om knæene og proppede min pik op i dig. “Drop nu dit kannibaltrip”, sagde jeg og borede mig helt op. Du skubbede mig tilbage så jeg var ved at snuble, jeg nåede akkurat at gribe fat i det kolde gelænder på den modsatte side. “Er jeg ikke smuk nok”, sagde du og lod dine trusser falde ned på broen. “Du er ikke dum nok”, svarede jeg. Du trådte hen over trusserne og gik ned fra broen til den anden side af kanalen. “Hvis ikke du kan li’ hvordan laksestegen smager, kan du blive fri”, sagde du og gik langs kanalen og spjættede med måsen under det tynde kjolestof og drak af din vinflaske.

Vi nåede diskoteket i det det åbnede. Dets blanke marmorfacade vibrerede over kanalen i total kontrast til resten af de opædte huse på gaden. Det havde intet husnummer, kun et navn skrevet med gyldne bogstaver over glas døren i indgangen. Parallelt med bygningen hang en velour snor på gyldne stolper og afskærmede et rødt uldtæppe der bar en kø af mennesker fra fire huse nede ad gaden og op til indgangen. Med 5 minutters mellemrum flød endnu en luksusspeedbåd op til kanalkajen. Bådene blev sejlet af hver deres chauffør i matrosuniform. Et skaldet muskelbundet trådte op fra en båd der var for lang til at vende i kanalen. Der sad en klumpet guldring på samtlig af hans fingre. Han havde en tiger tatoveret op ad nakken og ud over hele baghovedet. Den guldkæde han havde om halsen, lå over tigreren som et halsbånd. Guldstellet fra hans solbriller stak ud fra dyrets pande. Som en krone. Bag ham fulgte hans kæreste. Hun var klædt i en kort zebrastrøbet silkekjole. Halvdelen af hendes ansigt var dækket af et par Gucci-solbriller. I hendes Dolce-&-Gabbana-taske sad en tæppetisser med en lyseblå silkesløjfe i pandehåret. En gruppe fotografer kom hen til dem, de tog billeder af dem og råbte spørgsmål på italiensk til dem. Hun smilede bare, manden pumpede sig op. Han svarede, fotograferne tog noter, ind i mellem brød de alle ud i latter. På et tidspunkt smækkede han hende i røven, og hunden gav et bjæf. Hun smilede konstant. Sagde ikke et ord. Heller ikke da han hev op i hendes kjole for at vise en tatovering på hendes ene balle. Hun havde en tynd silke-g-streng på, den dækkede ikke engang venusbjergene. En af fotograferne klappede muskelbundet på skulderen, og han stak et par sædler ned under trussekanten på hende. De grinede igen, hunden begyndte at knurre, men klappede så kæften i da han snurrede af den og viste tænder. Hun smilede bare. Hendes læber var fyldige uden at være vulgære, hendes tænder kridhvide. Hagen skarp, huden gyldenbrun. Hendes nakke var hvælvet, hendes ryg svajende. Hun bar tydeligvis ingen bh, hendes bryster strittede bare ud i Venedignatten. Hendes talje var smal, hendes hofter præcis brede nok til at være en kvindes. Hendes lår skinnede i faklerne foran diskoteket. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på hende som den sidste prototype. En model man ikke behøvede at perfektionere yderligere. Skaberen kunne læne sig tilbage i sofaen og skrue op for håndboldkampen. “Hende kunne du godt æde”, sagde du, “Hun behøver ikke at stege længe”. “Siger du det fordi hun er dum”, spurgte jeg. “Hvad tror du selv”, svarede du.